

BUITEN

19^e JAARGANG N°. 29.

ZATERDAG 18 JULI 1925.

DE OMSTREKEN VAN PARIJS.
OUDE HUIZEN TE BEAUVAIS, MET DOORKIJK NAAR DE KATHEDRAAL.

Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

MARIANNE HOOGLAND, DOOR MARIE VAN ZEGGELEN (3)	BLZ. 338
DE „HOORNBOOG” EN ZIJNE OMGEVING, DOOR J. J. F. SCHILT, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 340—341
DE BOOMEN VAN PARIJS, DOOR H. J. M. WALENKAMP CZ.	BLZ. 341
ONTVANGEN BOEKEN	„ 342
UIT VERVLOGEN DAGEN, DOOR R. H. HERWIG, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 342—345
DE JONGE MEISJES IN HET LAND VAN DE BLAUWE BERGEN, NAAR HET DEENSCH VAN KNUD POULSEN	BLZ. 344
DE OMSTREKEN VAN PARIJS (VERVOLG), DOOR RO VAN OVEN, GEÏLLUSTREERD.	BLZ. 337, 346—347
OP LEVEN EN DOOD, NAAR HET ENGELSCHE DOOR CHLS. G. D. ROBERTS (II).	BLZ. 347
MIDDENGEDEELTE VAN EEN HUIS AAN DE BREE- STRAAT TE LEIDEN, ILLUSTRATIE	„ 348
BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.	

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74—76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie” of „voor de Administratie van het Weekblad Buiten”. Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's.

Afzonderlijke nummers: Prijs 40 cts.

MARIANNE HOOGLAND

door

3) MARIE VAN ZEGGELEN.

„DAVID”, zeide ze zacht, „beloof me één ding, laat dit schrijven, je vader zal het nooit weten dat jij 't was die het deed, beloof 't me.”
David boog het hoofd. „Dat kan ik niet, Grootma. Ik kan niets beloven.”

„Het mag niet doorgaan, David!”

Nu was haar stem weer als zoeven, luid en streng.

David keerde zich naar het venster en keek naar buiten.

Toen ging de deur open. Marianne stond op den drempel.

„Grootma! David!”

Het kind ging naar het venster waar Grootmama zat en kuste haar.

„Kom je David nu al halen, meisje?”

„Ik kom zeggen dat Louise Morance er is, zij wil Davi spreken, ze komt je vragen om mee te doen, Davi, in een nieuw stuk van mijnheer Emants. . . . zeg David, doe je 't?”

Maar David keek het venster uit. Hij stond recht op, juist voor het lantaarnschijnsel, en hij luisterde blijkbaar niet. Marianne werd ongeduldig: „Toe Davi, hoor dan, 't is een heel mooi stuk, en ze wil dat jij er de rol in zal spelen van de amoureux. Louise heeft me verteld wat dat beteekent. . . . ze. . . .”

„Mag jij al Louise zeggen tegen zoo'n groote dame?” vroeg Grootmama.

Nu stond Marianne weer bij Grootmama's stoel.

„Ja Grooma, ja heusch, ik mag. Moes wilde het eerst niet hebben, maar 't mag.”

„Zoo, zoo!” Grootmama had haar arm om Marianne's middel geslagen.

„Zegt u, Grooma, waarom antwoordt Davi me niet?” en fluisterend in Grootmama's oor: „Is Davi boos?”

„Nee, nee. David heeft iets te denken — iets te denken dat moeilijk is.”

„Is 't een som, Grooma?”

„Misschien.”

„En u weet 't? waarom zegt u: misschien?”

„Vraag 't hem zelf maar.”

Marianne ging naar het venster. Haar hand greep Davids hand die op zijn rug lag.

„Davi, is 't een som. . . . en heel moeilijke? een deeling? hè jakkes Davi, waarom geef je geen antwoord?”

„Ik heb 'm al”, zei David en hij keerde zich om.

„Ga je dan mee?”

„Ik ga met je mee. Eerst Grootmama goedendag zeggen.”

„Leuk, Louise wacht op je — weet je, je moet de amoureux zijn, ik weet wat dat is, je zult 't hooren, 't is een prachtig stuk. . . . dag Grootmama.”

David boog zich over de oude dame en kuste haar wang. Zij gaf hem den kus niet weer — en bleef stil zitten in de schemering der kamer.

Achter de deur op het breede portaal, waar de tusschen- deur naar het andere huis was, wachtte Marianne, en toen hij de hand op den deurknop legde, hield zij die hand vast.

„Wat was er met Grootma? is er iets, is Grootma boos? zeg es, Davi, wat is er?”

„Er is niets, Jannetje.”

„Waarom sprak Grootma zoo hard eerst en waarom zeide Oma niets tegen jou en jij niet tegen Oma toen ik binnen kwam?”

„Je bent een klein potje met groote ooren!”

„Nietwaar, ik ben niet klein, ik mag gerust alles weten. Waarom is Grootma boos op je? Ik wil 't niet! ik wil 't niet!”

„Je bent een klein driftkopje, maar ik kan 't je niet zeggen.”

Marianne zag hem aan met booze oogen. „Zoo!” Ze liep vlug langs hem de trap af en beneden holde ze de deur van de suite voorbij — daar lag Teun, de grijze hond. Hij nam dadelijk een besluit en rende 't vrouwtje na, hij wist 'twel, nu werd het even een draafpartij in den grooten tuin die zoo rustig in het schemerend licht van den komenden avond lag.

Dit uur was zoo stil, zoo geheimzinnig en in den tuin was 't nu zoo bijzonder. Het gezoem der drukkerij was er niet, alleen wat verre geluiden uit de stad kwamen over den muur aangewaaid.

Marianne gaf zich altijd van alles rekenschap in den tuin. Het was haar wereld, vooral na het eten als iedereen binnen was, als niemand aan den tuin dacht, dan was het haar tuin. Eerst was er het plaatsje met de roode steentjes en de groene pomp. Droomerig tikten de druppeltjes omlaag in den steenen bak. De klimop aan den muur vleide zich aan alle kanten om de pomp heen. Er was bijna geen licht meer op het plaatsje maar je kon het koperen handvat nog zien schitteren. De luiken van de keuken aan de overzijde waren gesloten, boven in stonden de oranje lichthartjes, en achter de ramen van moeder's atelier was 't nu ook stil en donker. Nu hielden de roode steentjes op. Marianne opende een laag hekje dat half schuil ging onder een boschje hulstboompjes. Teun wachtte met uitgestoken tong; achter 't hek daar in 't laantje begon de tuinvreugde al, dat wist hij — vroolijk holde hij 't even slingerend paadje af, maar Marianne liep hier nog bedachtzaam; hier begon voor haar het verhaal. Dit was iets van lang, lang geleden. De hooge muur van oom Piet's drukkerij, half bedekt door de klimop, was het kasteel en links over den lageren muur waar andere tuinen achter scholen, was de geheimzinnige verte, het land en de lucht, de avondlucht, zoo vol onbegrijpelijke beloften. Onder haar voeten was de zachtere aarde, het gras geurde, de oude pereboom rees op met zijn knoestige kromme takken, een heel vertrouwde lieve vriend, en dan stond daar netjes en stevig het kippenhok met de lange ren. Sst, alles ook stil daar, de kippen op stok, de ren leeg. „Stil Teun! maak ze niet wakker!” — het ritselde even daar achter. Recht en hoog rees er een tweede hek. Dit was de tuin. Marianne's wildernis achter het kasteel. Teun jankte zacht. Deed de vrouw nu toch gauw het hek open, dan kon het beginnen! Toen Marianne nog klein was, had zij hoog moeten reiken om het zware hek open te doen. Nu kon zij het even goed als Tom of David. Pijlsnel vloog de hond haar voorbij. Marianne zwaaide met de armen en sprong het dier achterna. Daar gingen ze, als een wervelwind gingen zij over de schemerende paden, doken weg achter de rhododendrons, kwamen weer veldje. Marianne verschool zich achter de twee zacht trillende populieren en Teun wachtte met gespiste ooren. Waar was

de vrouw? Dan plotseling zag hij haar en rende op haar af. Ze stoeiden samen, het kind en de hond, en liepen weer verder in lichte sprongetjes tot zij heel achterin den tuin waren, „ver van huis” dacht Marianne. Hier keerde zij zich om, liet Teun ook weer rustig zijn door hem bij den halsband te houden. Was dit niet altijd het prettigste oogenblik? Daar heel in de verte lag haar huis, achter 't hek, achter de kasteellaan en 't plaatsje. Een bovenraam was verlicht, dat was Vader's studeerkamer. Vader memoreerde zijn preek voor morgen. Vader zat daar alleen. Zij wist wel hoe hij daar zat in den grooten leunstoel voor de lange boekenkast die langs den geheelen muur liep. Naast hem het kleine tafeltje waarop zij straks het kopje thee neer zou zetten. Dat was haar werk. Zij mocht vader zijn kopje thee brengen, heel zachtjes, en weer heel zachtjes de kamer uitgaan en een knipoog met hem wisselen als een wereldsch groetje.

Het verlichte venster was als een oog dat naar haar zag, een oog dat heel van verre haar toeschitterde uit een nachtdonkere wereld. Het was nu avond, voor de menschen in huis al geheel donker, doch buiten in den stillen tuin talmde het daglicht. Het ging als een zacht grijze schijn over de stammen der vruchtboomen, over de donkere Rhododendronstruiken, over het zachte gras en de even oplichtende tuinpaden. Nu werd de drukkerij het kasteel van de prinses. Daar achter het venstertje boven de klimop wachtte zij. Een booze heks had haar opgesloten — een touw zullen zij haar toegoaien, dan gaat het venstertje open en zij buigt het hoofd er uit. De prinses heeft nachtdonkere lokken — lang en golvend, en ze draagt een wit dun kleed. Het touw! het touw, lieve prinses, waarom wil je niet? durf je niet? Wie niet waagt wie niet wint! Stil, als de prins komt zal zij durven, als de prins komt. . .

Een lange lichtschijf gleed plotseling over het plaatsje bij het huis aan het eind van 't laantje. Daar kwam iemand! De deur was opengegaan, nu weer dicht, het licht was weg, maar er bewoog iets, er kwam iets aan. Iemand kwam haar zoeken.

„Wie zou 't zijn, Teun? Hier Teun, koest, 't is de baas, neen 't is de baas niet, hij loopt niet als de baas, Teun, 't is Davi ook niet, hij is kleiner, koest Teun, hier, blijven staan”, en onbewegelijk stonden Marianne en de hond, vlak bij de hooge populierstammen, tot het groote hek piepte en een stem riep: „Marianne! Marianne!”

't Was Floris — de nieuwe vriend. Moeders schildertje. Teun trok haar vooruit en samen met den hond kwamen ze de donkere figuur van Floris tegemoet.

„Ik kom je halen”, zeide Floris' stem, „je moeder dacht wel dat je in den tuin zoudt zijn. Tom zocht je op den zolder, en David in den kelder.”

„In den kelder! dat weet hij toch wel dat ik daar niet ben!”

„Hij zei dat het een geliefd plekje van je was.”

„Overdag soms en zomers als het warm is, dan zit ik wel eens op de keldertrap.”

„En de zolder schijnt ook een uitspanningsoord van je te zijn!”

„O ja, de zolder is heel prettig. Hou je ook van den zolder? of heb jullie geen zolder thuis?”

„Jawel, wij hebben er wel een, maar hij is niet zoo hoog als hier in de stad, wel heel groot; je moet maar eens komen zien. Wanneer kies je den zolder?”

„Ook overdag — dan kan je de lucht zoo goed zien door het dakvenster en je ziet over de heele stad, al de daken en al de torens, tot het bosch toe zie je, en je bent er vlak bij de vogelnesten, dat is zoo aardig — dan hoor je ze tippelen over het dak.”

„Maar 's avonds is 't ook heel bijzonder op den zolder, heb je de sterren wel eens bekeken door het zolderraam?”

„Nee, s'avonds kom ik er nooit.”

„Ben je bang?”

„Nee! Wat dacht je! vroeger, toen ik klein was, ben ik wel eens bang geweest als ik de gang door moest in het donker.”

„Je bent natuurlijk nooit bang geweest hier in den tuin.”

„Nee natuurlijk niet — hoe vin je 't hier?”

„Prachtig”, zei Floris, „'t is net of je droomt.”

„O! droom jij zoo wel?” vroeg Marianne.

„Ik droom van alles — ik vind droomen heel plezierig, jij ook?”

„Ik weet 't niet, nee, ik vind denken dat je droomt nog prettiger.”

„Denken dat je droomt?”

„Ach ja”. Marianne zweeg, ze wist niet hoe ze het uit zou leggen en stelde voor: „wil ik je den heelen tuin eens laten zien?”

„Nu bij avond?”

„O ja juist! Het is nu in 't donker niet de zelfde tuin als overdag.”

„Ga je er daarom heen om dezen tijd?”

„Kom maar mee”, zeide ze opeens heel zacht, „daar zijn geheimen.!”

„Geheimen? heb je gezien hoeveel ik van geheimen houd?”

fluisterde hij terug.

„Ja zeker, dadelijk.”

Ze liepen samen het pad terug. Teun volgde kwispelend, met kleine sprongetjes naar Floris' hand happend als om hem te toonen dat hij een welkome in het verbond was.

„Kijk eens!”

„De maan! de maan!”

Een lichtstreep gleed over den stam van een der populieren en daarboven trilde de teere pluim van den boom als een veeren bouquet tegen den glanzenden cirkel van de zilveren rustige maan. Langzaam gleed het licht verder en verder.

„Nou begint het sprookje.”

„'t Sprookje?” vroeg Marianne.

„Zal ik 't je vertellen? In een ouden tuin, waar alles wild door elkaar groeide omdat er nooit een tuinman kwam, stond een oude toren en in die toren was iemand opgesloten.”

„Een prinses.”

„Een jonge mooie prinses.”

„Met donker lang haar.”

„Nee Mariannetje, wel nee, ze had lang blond haar, dat leek goud als de zon er op scheen en zilver als het maneschijn was.”

„Maar als ze nu zwart haar heeft.?” fluisterde Marianne.

„De prinses uit mijn sprookje heeft lang blond haar, die met 't zwarte haar was haar zuster misschien, ja, ik herinner 't me nu, er waren twee prinsessen, twee die opgesloten waren in den toren.!”

„O ja! ja er zijn er twee! de mijne is zwart en de jouwe is blond!” Marianne vergat zacht te spreken, haar stem klonk als een fluitje door den stillen tuin.

„En wat gebeurde er nu op een avond?”

„De maan scheen in het raam van den toren en daar schrok de zwarte prinses eerst erg van.kijk! kijk dan! daar gebeurt het!”

„Waar gebeurt het?” vroeg Floris nu op zijn beurt.

Marianne wees hem „daar boven” en nu zag Floris het goudzilver geflikker in een klein raampje van het gebouw dat hem door Tom reeds gewezen was als „onze drukkerij.”

Natuurlijk begreep hij. „Is dat jouw toren, Marianne? Zit daar jouw prinses?”

Teun belette Marianne het antwoord. Met een luide vreugdeblaf snelde de hond opeens door den tuin, het hek knarste, een stem riep: „Zijn jullie hier?”

„Ik heb haar gevonden!” antwoordde Floris — „hier is 't verloren schaap,” hij nam Marianne bij de hand en rende met haar over het pad naar Tom, die moeite had Teun in bedwang te houden.

„Jij bent een knappe speurder, jongen, ben je verdwaald geraakt in ons stadstuintje?”

„Groote goedheid, stadstuintje! het is een bosch, Tom, een wildernis, het is de geheimzinnigheid van een ouden burcht. Jij denkt misschien dat er een tuin achter je huis is met appel- en pereboomen.”

„Jutten en Bergamotten.”

„Dat er een tuinpoortje is, en een hok met tuingereedschap en het stuk muur van een drukkerij?”

„Alsjeblieft”, zei Tom, „of ik dat denk.”

Marianne liep tusschen de twee groote jongens in. Ze zag hun schaduwen voor zich op 't pad, ze zag hoe die van Floris en haar zelve recht en rustig meegleden, hoe die van Tom heen en weer wiegde zooals zijn gang was van kreupele, en alsof zij er iets aan zou kunnen verhelpen, legde ze stil haar handje op Tom's arm. Zij kwamen nu aan het eind van 't laantje en haar aandacht ontgleed aan het schertsend gesprek tusschen Floris en Tom, want er kwamen pianoklanken uit de geopende gangdeur.

David speelde!

David speelde!

Foto C. Steenbergh.

HET EINDPUNT VAN HET TIENHOVENSCHE KANAAL.

DE „HOORNBOOG” EN ZIJNE OMGEVING.

T Was in den „Franschen tijd”, in het jaar 1795, dat een sterke afdeeling Fransche ruitery zich op weg begaf van Utrecht naar Naarden. Zij volgde den grooten straatweg van Utrecht naar Hilversum en naderde reeds dit dorp, toen de aandacht der ruiters getrokken werd door een op een heuvel gelegen gebouw van opvallend uiterlijk. Als vreemde troepen in een vreemd land, waren zij natuurlijk op hun hoede; de aanvoerder gevoelde zich dan ook niet verantwoord een mogelijke versterking, waaruit hij in den rug aangevallen zou kunnen worden, zónder voorafgaand onderzoek, zoo noodig gevolgd door een vermeerstering, achter zich te laten liggen. ☒ Het hooggelegen gebouw met zijn drie torens, opgetrokken in ouden stijl en de geheele streek overheerschend, maakte destijds dan ook waarlijk een dreigenden indruk. Dies zond de bevelhebber van den troep een trompetter vooruit, die opdracht kreeg de overgave van de versterkte plaats te eischen. Op zijn luid geschetter werd de deur weldra geopend en vertoonde zich aan 's krijgsman's blik..... een oud vrouwtje, dat, als huisbewaarster, de eenige bewoonster bleek te zijn. De Franschen konden dus gerust zijn, van die zijde dreigde hun geen gevaar; zij vervolgden dan ook met een gerust hart hun weg. ☒ Het jachthuis, dat voor een fortificatie werd aangezien, was de „Hoorneboog” of „Hoornboog,” een naam welks oorsprong vermoedelijk terug te voeren is op de ligging van het bouwwerk op den hoornsgewijze-gebogen „Hoogenberg”; tegenwoordig draagt het den naam „Hilveroord.” ☒ In het jaar 1792 liet de heer P. van Loon, die aan de Vecht een buitenverblijf bezat, den Hoogenberg ontginnen en daar, ten behoeve van het jachtvermaak, waarvan hij een groot minnaar was, ook het jachthuis dat de Franschen zoo verontruste, bouwen. ☒ Wél heeft hij een bijzonder fraai punt daartoe uitverkoren! De bezitting ligt ongeveer een uur bezuiden Hilversum te midden van bosch en heide. Een lange

oprijlaan voert in sterk stijgende lijn van den Utrechtschen Straatweg daarheen. Zij ligt met haar bijgebouwen en tuinen zóó hoog, dat men er een ruim uitzicht geniet, niet alleen naar de Hilversumsche zijde, maar ook en vooral op Loosdrecht (Oud- en Nieuw-) met de plassen als een zilveren streep opglimmend en de daar achter gelegen Vechtstreek, boven welks zwaar geboomte men verschillende kerktorentjes ziet uitsteken. ☒ In de onmiddellijke nabijheid van den Hoornboog liggen drie andere heuvels, namelijk de Zwaluwenberg, de Boschberg en de Zwarte Berg. Op den eersten is tegenwoordig een fraai landhuis in Engelschen stijl opgetrokken, gelegen juist op de grens van het hoge Gooi en de lage landen der provincie Utrecht, zoodat de bewoner er een wondermooi uitzicht over bijkans een halve provincie geniet; aan zijn gezichtseinder verheffen zich de torens van de stad Utrecht, waaronder de massieve van den Dom het meest opvalt. ☒ Bij opgravingen, die omstreeks het midden van de vorige eeuw plaats vonden, werden nabij den tweeden, den Boschberg, veertig haardsteden opgegraven, die afkomstig moeten zijn van een zeer oude nederzetting in die streken uit het begin der Christelijke jaartelling. Op den bodem dezer haardsteden vond men verbrande dierenbeenderen, houtskool, asch en een vierhonderdtal steenen werktuigen, punten van lanssen, wiggen enz. De gevonden voorwerpen, voor het meerendeel beschadigd, berusten in het museum te Leiden. ☒ Een tiental jaren tevoren had men bij opgravingen in de omgeving van den derden, den Zwarten Berg, eveneens een merkwaardige vondst gedaan. Deze bestond uit een groot aantal steenen, opeengestapeld tot een diepte van ± 20 voet, als moesten zij een muur vormen. Tegen den voet van dezen muur was een laag houtskool opgehoopt van 8 voet. De hiervoren genoemde haardstedenbewoners van den Boschberg hebben deze plaats vermoedelijk gebruikt om hun groote offervuren te ontsteken. ☒ Ten Zuid-Oosten van den

Hoornboog, ongeveer daar waar zich eens het statige geboomte van het „Gooyerbosch” heeft verheven, bevindt zich het eindpunt van het „Tienhovensche kanaal.” In de zeventiende eeuw, toen de Vecht voor het verkeer te water nog van zeer groot belang was — men wist nog niet van een Merwede-kanaal — werd een plan ontworpen om die rivier een verbinding te geven met de Zuiderzee. Langen tijd werd over den aanleg beraadslaagd, de ontwerpen werden meermalen gewijzigd en ook werd inderdaad aan hunne uitvoering gewerkt. Het gestelde doel werd echter nimmer bereikt. Men bracht het niet verder dan tot aan den Zwartten Berg, en het zwaarste deel van den arbeid, nml. de doorgraving der hoogere Gooische gronden, bleef liggen. ☒ Hoe het zij, het onvoltooide Tienhovensche kanaal, zooals het daar ligt met zijn hooge beboschte oevers, draagt veel bij tot verfraaiing van het landschap in deze omgeving. ☒ Een paar honderd meter verder ligt wederom een historische plek, namelijk „Egelshoek”, reeds eerder in dit blad vermeld. Hier speelde zich in de maand Juni van het jaar 1296 het eerste bedrijf af van een drama uit onze vaderlandsche geschiedenis, dat in de omgeving van het Muiderslot eerst tot een droevig einde zou geraken. 't Was nabij „Egelshoek,” dus eveneens in het voormalige „Gooyer Bosch,” dat Floris V, Graaf van Holland, door zijne Edelen gevangen werd genomen! ☒ De „Hoornboog” ligt, zooals men uit het voorgaande en uit de illustraties ziet, dus in een omgeving, zoolwel rijk aan historie als aan natuurschoon!

J. J. F. SCHILT.

DE BOOMEN VAN PARIJS.

Den natuurbeschermmer Henri Polak.

WAT zouden de groote steden zijn zonder groen, zonder boomen? Overbodig is het, antwoord op deze vraag te geven. Voor ieder natuur- en schoonheidsminnaar toch ligt dit antwoord onmiddellijk voor de hand. ☒ Het behoud der boomen in de centra der zich nog steeds uitbreidende groote steden behoort tot de moeilijkste vraagstukken van den modernen stedenbouw. Hoe krachtiger en in enser toch het verkeer zich ontwikkelt, hoe volmaakter en duurzamer de wegbedekkingen van straten, boulevards, avenuen en pleinen worden, des te geringer wordt de levenskans voor onze beste en onmisbare vrienden, wier wortelgestellen in den bijna geheel en ondoordringbaar afgesloten bodem verstikken en welker kruinen door het op-laaierende stof en de uitwasemingen der wegen, door benzine- en asfalt-dampen, enz. enz. vermoord worden. ☒ Aldus sterven de boomen in het hart der groote steden een langzamen doch zekeren dood. Dat de eene boomsoort levenskrachtiger is en tegen al deze het leven bedreigende invloeden beter bestand dan de andere, behoeft geen betoog. En het is hierover dat ik enkele dingen zou wenschen op te merken. ☒ Dit jaar had ondergeteekende het voorrecht, de beide laatste weken van April en de eerste van Mei te Parijs te vertoeven, dus juist in de periode van het ontbotten, het „uitloopen” der boomen. Met zijn liefde voor de natuur en de menselijke natuur beide was het geen wonder, dat hij

Foto C. Steenbergh.

HET TIENHOVENSCH KANAAL BIJ DE HOOGE GOOISCHE GRONDEN.

gedurende die verrukkelijke dagen volle aandacht aan dit heerlijk gebeuren schonk en de onderscheiden boomsoorten in hun ontbottingstaat opnam, voor zoover dit binnen zijn bereik lag. ☒ Als overal elders liepen de wilde kastanjes natuurlijk het eerst uit. Toen aan de andere boomen nog nauwelijks eenig leven bemerkbaar was en deze nog gehuld schenen in hun vastgesponnen winterkleed, stonden de kastanjes reeds in hun levendig groen en vertoonden zelfs hier en daar hun blanke toortsen. Als boulevard-boom worden zij echter betrekkelijk weinig aangetroffen; hoewel veel veelvuldiger dan iepen, linden en andere soorten. De iepen zijn uit het centrum zelfs nagenoeg geheel verdwenen. In de parken, plantsoenen en alléen echter, zoo binnen als buiten de stad, ontmoet men hen nog vaak. In de Champs-Elysées mat ik exemplaren op van ruim één meter in doorsnee, prachtexemplaren met mooie, gave stammen en heerlijk uitgespreide, trotsche kruinen. Zoover ik echter kon nagaan, hadden de meeste dezer iepen, evenals hier te lande, helaas van de vreeselijke, hartverscheurende ziekte, die hier allereerste deze boomsoort treft, te lijden. De zelfde, als door rupsen vervreten kruinen, dezelfde treurige afbladdering van de schors. ☒ De hoofd-boom in het centrum, de boulevard-boom bij uitnemendheid, de primus inter pares, is hier de *Plataan*. Ik geloof niet ver van de waarheid te zijn met de

Foto C. Steenbergh.

DE OPRIJLAAN VAN HILVEROORD.

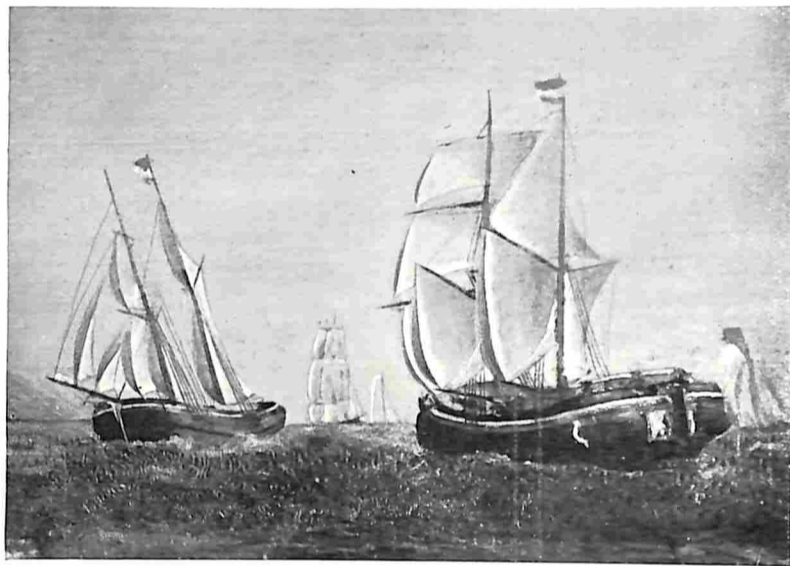
schatting, dat bijna 9000 der boomen in 't hart van Parijs *platanen* zijn. Daarop volgen dan de kastanjes, die al veelvuldiger worden, hoe verder men van 't midden der stad verwijderd is. De bladeren dezer laatste beginnen echter in het centrum reeds te verschrompelen, vóórleer zij nog goed en wel ontplooid zijn, juist op de wijze, als men dit op het Weesperplein te Amsterdam zoo goed waarnemen kan. ☼ *Linden* treft men in de stad zelf haast niet aan. Toch vond ik een aardige, korte avenue (Avenue Rachel), een zijtak van den boulevard Clichy, boven op Montmartre bij de Sacré coeur, met een 30-tal frissche, jonge linden, die er goed bijstonden, prachtig in het teere, goud-groene blad. De oeroude, aartsvaderlijke, noordsche linde is en blijft toch maar de lieflijkste, de vriendelijkste onzer boomen! ☼ De *platanen* vormen dus, gelijk gezegd, verweg het meerendeel in Parijs. Dat dit zijn natuurlijke reden heeft, behoeft niet betuigd. De ondervinding zal den stadsplantenkundigen wel geleerd hebben, dat deze boomsoort het best tegen de vernietigende invloeden van de stadsatmosfeer met zijn nimmer ophoudende uitwasemingen bestand is. Vlak bij de bekende kerk „*La Madeleine*,” dus te midden van het drukste boulevardverkeer, ontmoette ik zelfs eenige reuzen-exemplaren, die wel 100 jaar oud leken, als 't niet méér is. ☼ Hoe verder men echter uit het centrum komt, hoe meer kastanjelanen men ontmoet; vooral ook langs de boven-Seineoovers. Zoo bestaan de lanen, waar thans de buitenlandsche paviljoens der Internationale Tentoonstelling van Decoratieve kunsten zich bevinden, hoofdzakelijk uit deze boomsoort. Ook ons

Hollandsch paviljoen wordt er door overschaduwde; en het is een lust te zien, hoe dit bescheiden bouwwerk met zijn prachtigen paars-rooden baksteen en zijn vermiljoen-kleurig pannendak, met het jeugdige, frissche groen harmonieert! ☼ Verder merkte ik op, hoe men in Parijs zich alle mogelijke moeite geeft, de boomen zoo lang doenlijk in 't leven te behouden. Om de boomen, die zich in ontelbare exemplaren langs de wandelpaden der parken, van les Champs-Élysées en de toegangen tot het Bois de Boulogne, scharen, zijn ronde kuilen gegraven van 25 c. M. diep en 2.50 c. M. in doorsnee. Bij droog weer worden deze ondiepe kuilen volgespoten. Hetzelfde geschiedt natuurlijk bij de boomen langs de boulevards met de waterleidingslangen. Hier echter zijn deze kuilen door gegoten ijzeren roosters afgedekt. Daarnaast is alles cement, asfalt, enz.; hetgeen een ondoordringbare afsluiting vormt. En toch houden deze boulevard-boomen het nog zoo tamelijk wel uit; hetgeen het beste bewijs levert, hoe het leven en het voedsel in de natuur hoofdzakelijk uit de lucht gezogen wordt. Ware dit niet het geval — deze boomen zouden het onder zulke ellendige condities natuurlijk geen jaar uithouden!.....

☼ Een zeer levendige en mooie boomsoort, die ik alleen in de parken en langs de beneden-Seineoovers aantrof, is de *Canadeesche populier*. Wat zijn stam en takkenbouw betreft, gelijkt hij het meest op den iep. Zijn onverpoosd-tintelende en trillende blaadjes, die aan hun dunne stelen bij de minste windzucht schitteren en dansen als goud-groene loovertjes, geven hem echter een veel opwekkender aanzien. Aan den beneden-Seineoever, vlak bij het Louvre, mat ik twee exemplaren op van respectievelijk 4.80 en 4.20 M. in omtrek op 1.80 M. van den bodem; reuzen-stammen dus, met prachtig naar het water uitgespreide takken. Hoe oud deze beide exemplaren wel zijn, waag ik niet te schatten. Zij zijn nog zóó gezond, dat ik eerst na lang zoeken een takje zonder blaadjes vond. Van doode takken was niets te bespeuren. ☼ Deze boomsoort komt véél voor in de onmiddellijke omgeving van Parijs en ook verderop in de landschappen. Daar heeft zij echter de eigenaardigheid, dat zij vaak met „*heksenbezems*” als overdekt is. Als groote raven- of kraaiennesten hangen deze verwilderingen aan stammen en takken; zelfs bij tien- of twintig

tegelijk aan een enkelen boom. Geheele rijen ervan zijn op deze zonderlinge wijze uitgedost. In het eerst is dit een aardig, wat ongewoon schouwspel. Doch spoedig verveelt het, en wordt het bepaald leelijk — zooals dat meestal gaat met het ongewone of buitenissige (ook in kunst). De boomen in Parijs echter vertoonen deze eigenaardigheid niet, gelukkig. ☼ „*Heksenbezems*,” deze uit de volks-psyche ontstane benaming is zeer teekenend voor deze uitwassen of „*taches-de-beauté*,” die van dezelfde geaardheid zijn als de behaarde wratjes en wratten, welke soms op de menschenhuid aange- troffen worden.....

☼ En hier wensch ik deze korte geburen te eindigen. Ik mag mijn Parijsche vrienden en hun geburen te eindigen. Ik mag dit echter niet doen, zonder de aandacht der aanstaande bezoekers van Parijs gevraagd te hebben voor eenige zeldzame boom-exemplaren, welke zich in de vrije natuur in den Parijschen Plantentuin bevinden. ☼ In een uithoek van deze „*Jardin des Plantes*,” de Allée Chevreul, staan verschillende uitheemsche boomsoorten, die een geheel bijzonder, ik zou haast zeggen: een mystiek karakter aan dit kleine, maar uitgelezen gedeelte van den tuin verleen. De mooiste, de geheimzinnigste, de indrukwekkendste daaronder zijn eenige *Ceders van den Libanon*. Het groen dezer boomen, evenals dat van stam en takken, is zóó donker, dat zij bijna zwart gelijken. De laatste week dat ik in Parijs was, begonnen zij, heel boven in de kronen, schuchter uit te loopen. Teer-groene, héél kleine kaarsjes, als stipjes, heldere sterretjes; juist als bij onze sparren en dennen, doch veel, veel vriendelijker nog en fijner.

UIT VERVLOGEN DAGEN.
KOF EN GALJOOT UIT DE VEENKOLONIËN.

hout fijn van nerf en edel moet zijn, waardoor het reeds in de hooge oudheid zeer gezocht was (Salomo's Tempelbouw). ☼ Aan de bizondere boomexemplaren van dezen openbaren tuin zijn, evenals bij ons in het Vondelpark en den Hortus, bordjes bevestigd, vermeldend hun namen, plaats van herkomst en ouderdom. Bij een der fraaiste van deze Ceders staat vermeld, dat hij in 1735 door den natuurkundige Jussieu van de reis meegebracht werd. Hij is dus 190 jaar oud, en — staat er magnifiek bij in 't hart van Parijs. 't Ziet er naar uit, dat hij, evenals zijn omgevende broeders, zéker nog menige eeuw zijn schaduw over natuurminnaars uitspreiden zal. ☼ Vlak in de buurt van dezen Ceder, staat een, eveneens schitterend, exemplaar van den Plataan. Kaarsrechte, hoogopgaande stam en — wat mij bijzonder opviel — zonder de bladdering van de schors; hetgeen m.i. deze boomsoort meestal ontsiert en een harer weinige gebreken vormt. Bij het hier bedoelde exemplaar staat geen leeftijd vermeld; 't is echter naar schatting een eeuw oud en heeft een omtrek van 1.90 M. op 1.50 M. van den grond. ☼ Hier in de eerste eeuw onzer jaartelling in Frankrijk ingevoerd werd.

H. J. M. WALENKAMP Cz.

Ontvangen boeken.

Uitgegeven door de Vereeniging tot bevordering van het Vreemdelingenverkeer in Groningen en omstreken werd: „In en om Groningen,” gids voor Groningen en omstreken, door Mr. R. van Royen te samen met Dr. A. M. H. Schepman, Dr. H. P. Coster, Prof. Dr. A. van Veldhuyzen, Dr. G. Minderhoud, Dr. Jac. P. Thijssen, Dr. A. van Giffen, J. Roelofs, B. Lousain e. a. Met drie kaarten en verschillende illustraties.

UIT VERVLOGEN DAGEN.
SCHIPPER.

UIT VERVLOGEN DAGEN.

MEN zal niet gedacht hebben, dat er in de Groninger Veenkoloniën, de nijvere dorpen, die daar liggen ver van de zee, in 't midden der 19e eeuw zooveel zeeschepen thuis hoorden. Toch was de vloot nog in het jaar 1863, toen reeds het hoogtepunt van den bloei voorbij was, van niet geringe beteekenis. In Veendam bijv. bestonden toen nog 139 reederijen met 166 schepen. De beide Pekela's hadden samen 65 reederijen met 163 schepen. Wildervank bezat 81 reederijen met 90 schepen. Sappemeer telde 54 reederijen met 68 schepen. Eindelijk bezat Hoogezand 26 reederijen met 55 schepen. Naar verhouding van het aantal inwoners was het de grootste koopvaardijvloot van 't heele land. ☞ Vanwaar die bloeiende zeevaart juist in deze streek, zal men vragen.

De oorzaak ligt in de wordings-

UIT VERVLOGEN DAGEN.
SCHIPPERSVROUW.

geschiedenis der Veenkoloniën. ☞ Omstreeks het einde der 16e eeuw was bijna de geheele Z.O.-hoek van de provincie Groningen, ten Z. van de lijn Groningen-Winschoten, nog één groot hoogveenmoeras. Alleen aan de randen en langs de in het veen dringende zandtongen was men begonnen turf te graven. In de gouden eeuw kwam de groote stelselmatige ontginning tot stand. Natuurlijk ontwikkelde zich toen al spoedig een drukke turfvaart. Met kleine vaartuigen, pramen, bokken of tasken werd de turf naar de naaste omgeving gebracht. Toen men behoefte kreeg aan groter afzetgebied, werden grootere vaartuigen gebouwd, waarmee men de turf over de Zuiderzee naar Holland bracht. Spoedig richtte men den koers naar Noord-Duitschland, waar men flinke afname vond. Toen bouwde men koffen, die vrij wat beter berekend waren om de kracht van wind en golven weerstand te bieden. ☞ De turfschepen keerden niet ledig terug, dat spreekt wel vanzelf. Men bracht van Hamburg bijv. Noorsche kromhouten, grenen en eiken balken en allerlei koopwaren mede, die in genoemde stapelplaats zoo overvloedig werden aangevoerd. Zoo ontwikkelde zich uit de turfvaart langzamerhand een vrachtvaart, die later hoofdzaak zou worden. Tegen 't einde van de 18e eeuw was die vrachtvaart reeds niet zonder belang. De tochten strekten zich toen reeds uit tot Ruslands hoofdstad. De drukke scheepvaart bracht een bloeiende scheepsbouw mede. In 1765 werden te Veendam de eerste buitenvaarders te water gelaten. ☞ De Fransche tijd was zeer ongunstig voor onze scheepvaart. Toch had hij voor de veenkoloniën ook zijn goede zijde. Vele jongelieden uit deze streken, die anders alleen op de eigen schepen dienst namen, waren door den nood gedwongen zich op vreemde schepen te laten aanmonsteren. Zij deden grootere reizen en leerden daardoor nieuwe banen kennen. Toen later de zeevaart weer herleefde, trok de veenkoloniale scheepvaart daarvan voordeel. ☞ De groote bloeitijd kwam tijdens den Krimoorlog. Groote kapitalen zijn toen verdiend door hen, die zorgden de Russische havens te bereiken, voor deze door de blokkade gesloten waren. Een kapitein uit Veendam bijv. behaalde in een enkele reis een winst van negen duizend gulden. De grootte van het vaartuig en den tijd in aanmerking genomen zeker geen klein bedrag. Natuurlijk beleefde de scheepsbouw ook toen een tijdperk van grooten bloei. Op alle veenkoloniale werven heerschte groote bedrijvigheid. Men moest 's nachts doorwerken om de orders te kunnen uitvoeren. ☞ De vaarten waren in die streken niet berekend op schepen van zulke afmetingen. 't Was dan ook een heel werk een schip, te Veendam of Wildervank gebouwd, naar Groningen te krijgen. Van die stad was de verbinding met zee in orde. In eerstgenoemde plaatsen vond men over het kanaal, waarlangs de huizen gebouwd zijn, talrijke „klapbruggen” zooals ze

ter plaatse heeten. t Zijn gewone ophaalbruggen, waarbij de doorvaartwijdte tusschen de bruggehoofden dikwijls niet groot genoeg was voor de hier gebouwde zeeschepen. Het eene bruggehoofd — niet dat, waaraan de ophaalbrug bevestigd is — was zoo ingericht, dat men het op tamelijk eenvoudige wijze kon verkleinen. Soms echter moest wel eens een „zet”, zooals men in het dialect van die streek zoo'n bruggehoofd noemt, afgebroken worden! ☞ Nooit konden op de „helling” — dat was de scheepswerf — masten opgezet worden. Dat moest steeds in Groningen of Delfzijl gebeuren. In Sappemeer en Hoogezand toch liggen talrijke „hoogholten” over het kanaal, een soort hooggebouwde kwakels, maar natuurlijk niet hoog genoeg voor den mast van een zeeschip. Men begrijpt haast niet, hoe onder dergelijke ongunstige omstandigheden de scheepsbouw nog zoo'n vlucht kon nemen. Samenhoorigheid en familierelaties zullen daaraan niet vreemd geweest zijn. Soms moest men de nieuwe schepen vol water laten loopen, om ze in halfgezonken toestand door de bruggen te werken. Eén van de veenkoloniale scheepsbouwers vestigde zich dan ook te Nieuwendam, om aan de boorden van het IJ zijn bedrijf voort te zetten. ☞ De zeelui woonden zonder uitzondering aan den overkant van het kanaal. Aan deze zijde was de groote weg, aan de andere zijde niet veel meer dan een voetpad. Langs dat voetpad rijden zich de schippershuisjes, alle gelijk van trant. De bruingerfde gevel loopt in een punt of eigenlijk in den schoorsteen uit. Deze draagt een beweegbare kap, dikwijls gesierd met de Faam. De gevel heeft beneden twee ramen, meer naar boven nog twee, die licht geven op den zolder. 't Zijn de „beunevinstertjes”. 't Gedeelte van den gevel, waarin zich de deur bevindt, is verder achterwaarts gebouwd, zodat een inspringende hoek ontstaat, de „krimppe”. Daardoor is het mogelijk in de voorkamer aan beide kanten zijramen te plaatsen, waardoor een vrij uitzicht langs het kanaal verkregen wordt. Naast de deur, in het meer naar achteren gebouwde deel van den voorgevel, bevindt zich nog een venster van een zijkamertje, het „kantoortje”. Voor het huis, aan „daipswale”, is een trap in den oever van het kanaal aangebracht, de „woaterstoupe” of „woatertrappe”. ☞ Binnenshuis vindt men vele uitheemsche voorwerpen, meegebracht van verre reizen. Een schat van aardewerk — „staingoud” noemt moeder de vrouw het — gekocht in Engeland, wordt bewaard in de „tinkaste”. De planken van die kast dragen aan den voorkant een fraai bewerkten vergulden looden rand. Rigasche nappen van allerlei grootte — in elkaar passende als de tegenwoordige nestkommen — dienen tot bergplaats van verschillende kleinigheden. De kleinste worden als „breinapjes” gebruikt. Om het weggrollen te voorkomen legt moeder daarin het kluwen als zij breit. Ook vaatjes, van dezelfde stof vervaardigd als de nappen, nml. van

lindenhout en eveneens beschilderd met zwarte, roode en vergulde vlammen, dienen tot bergplaats o.a. voor de manna, meegebracht uit Petersburg. Als tabakspot wordt een „toejas” gebezigd, door een Russischen kunstenaar van berkenbast vervaardigd. Fleschjes met rozenolie uit Constantinopel liggen in het fraaie kabinet. Gevoerde handschoenen uit Kopenhagen, laarzen uit Petersburg, marmere pronkstukken uit Italië, mooie schelpen uit Oostersche landen, prachtige kleedjes en vele andere dingen vertellen ons van de verre reizen, door deze zeelui gedaan. Meer dan eens zagen we — als een bijzonderheid deelen we dat nog mee — een gewone uitgeholde kersepit, waarin een gros zilveren lepeltjes geborgen waren! ☼ Zilveren lepels — maar dan van gewone grootte — vinden we bij dozijnen in het schippershuis. De kooplui van de Oostzee hadden toch de gewoonte den kapiteins bij het opdragen van een vracht, zulk een lepel ten geschenke te geven. Op den steel vinden we den naam van het handelshuis gegraveerd nevens den naam van den kapitein. ☼ In den tijd van de zeilvaart hadden de zeelui dikwijls veel vrijen tijd aan boord. Die werd besteed aan allerlei knutselwerk. Natuurgetrouwe modellen van het schip werden met het grootste geduld vervaardigd, matten met allerlei figuren en namen van touw gevlochten. ☼ De kleinere zeeschepen uit de veenkoloniën zooals de koffen en de galjoten, waren in het ruwe jaargetijde niet zoo erg zeewaardig. Daarbij kwam, dat sommige Oostzeehavens — waarop deze vaartuigen meest voeren — bij winter dicht lagen. 's Winters legden ze dan ook op. De kapitein en verdere bemanning bracht dat seizoen thuis door. 't Beeld der veenkoloniën bij winterdag verschilde dan ook wel bij dat van het overige jaar. ☼ Op Maria Lichtmis wierpen de jonge zeelui den ledigen geldbuidel over 't ijs, ten teken, dat het tijd werd weer te gaan verdienen. Als ze 's winters met vollen buidel terugkeerden, was er voor vele dorpingen wat te verdienen. De schippers brachten ontwikkeling en welvaart in de koloniën. ☼ Dat alles is nu voorbij. Destoomvaart bracht de veenkoloniale zeilvaart een doodelijke wonde toe. 't Aantal zeeschepen, dat thans nog in deze streken thuis hoort, is op de vingers te tellen. Werven van zeeschepen zijn er niet meer, behalve dan te Hoogezand e.o. waar men zich op den bouw van ijzeren schepen heeft toegelegd. Men is daar aan het bredere Winschoterdiep voorbij de hinderpalen, gevormd door bruggen en „hoogholten”. Vooral in de oorlogsjaren liepen daar heel wat schepen van stapel.

R. H. HERWIG.

DE JONGE MEISJES IN HET LAND VAN DE BLAUWE BERGEN.

HIER in het vijfde werelddeel is alles zoo wonderlijk gek. De dieren zijn buideldieren, rare wezens, die vier pooten hebben, maar toch — ongetwijfeld om het moeilijker te maken — op twee pooten rondspringen. De bloemen hebben geen geur. Voor den geur zorgen in haar plaats de boomen in de bosschen, maar zij verspreiden dien dan ook tot vergoeding van den morgen tot den avond. De meren zijn zout, de grootste rivieren stroomden onder den grond en niet er boven; de zwanen zijn zwart; de adelaars hebben het daarentegen in den zin gekregen *wit*

te zijn. De arbeidersleiders zijn *rood*, dus men zou zeggen normaal van kleur, maar zij gaan 's Zondags driemaal naar de kerk en stemmen voor dure defensiemaatregelen — kortom, het vijfde werelddeel is vol verrassingen voor een Deen. ☼ Men zou het niet vreemd vinden, als in zulk een eigenaardig land ook de jonge meisjes eigenaardig en bijzonder waren, en om het maar dadelijk te zeggen, *ze zijn anders dan bijna alle andere jonge meisjes, die ik in de wereld heb aangetroffen.* ☼ Van de jonge dames in Australische hoofdsteden is niet veel te zeggen, en het weinige, dat men er van kan vertellen, is alleen maar treurig en bedroevend. De jonge meisjes in de groote steden van Australië hebben allen, letterlijk allen, een valsche gebit en dragen brillen. Waarom? Ja, de dokters weten niet waar het aan ligt. Soms wordt er beweerd, dat het drinkwater de tanden aantast en dat het het sterke zonlicht is, dat de oogen bederft. Maar wat de reden ook moge zijn, treurig ziet het er uit. Al die valsche tanden en die rookkleurige brillen doen de dames in de hoofdsteden er zoo onfrisch en vervelend

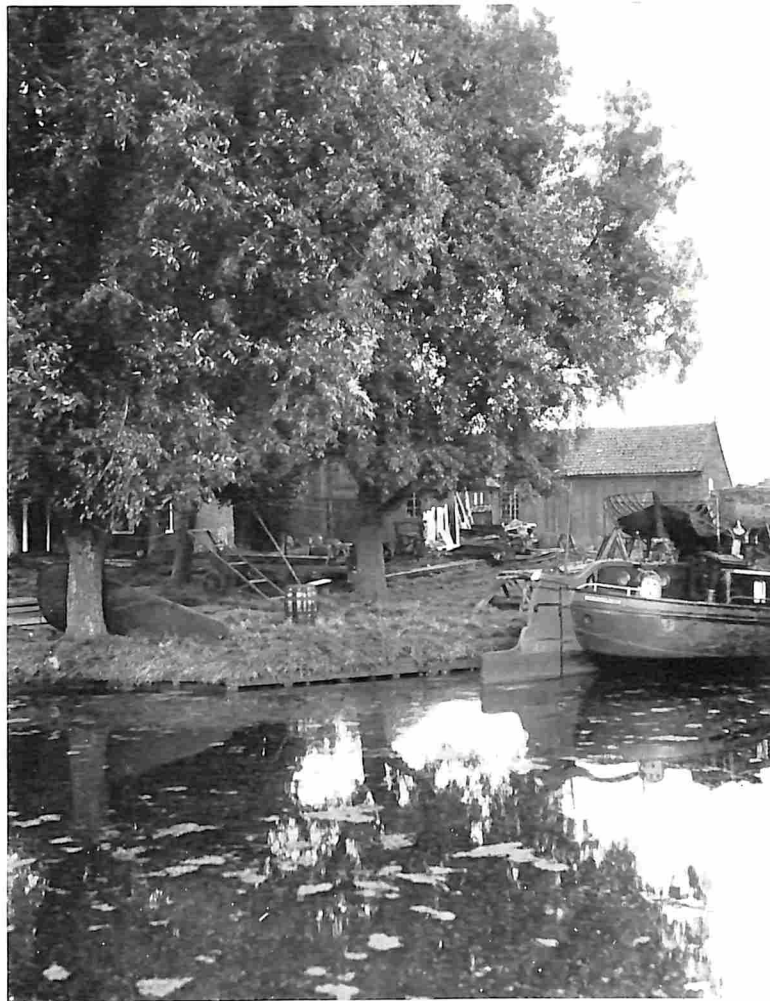

Foto R. H. Herwig.

UIT VERVLOGEN DAGEN.
EEN OUDE SCHEEPSTIMMERWERF AAN HET
OOSTERDIEP TE WILDERVANK.

uitzien, dat men, als men in de straten van Melbourne loopt, den indruk krijgt, dat alle Engelsche goevernantes van de wereld in de stad losgelaten zijn. De straten van Melbourne ruiken daarom als het ware naar griffeldoozen, grijze griffels, bordsponzen en slechte aantekeningen. ☼ Die treurige jonge dames zijn echter wel kostbaar gekleed, maar opzichtig en smakeloos en, lieve hemel, tot op een leeftijd van 18—20 jaar loopen ze rond met loshangend haar en met korte rokken, die haar hoogstens tot even onder de knie komen. Die speciaal Australische mode bereidt dikwijls een schoonheidlievend oog pijnlijke verrassingen. Aan den anderen kant kan men werkelijk geroerd worden door de onschuldige vrijmoedigheid, waarmee deze jonge dames haar beenen, ook al munten die niet uit door eleganten, slanken vorm, ten toon stellen. ☼ Met valsche tanden, blauwe brillen, rokken tot aan de knie en met gecrêpeerd haar stappen de Australische stadsdames rond in haar groote, nieuwe, maar doodelijk vervelende hoofdsteden. Zij „staan” eigenlijk goed bij deze steden. Want evenals de fraaie Australische steden alle op elkaar lijken en op een en dezelfde fabriek besteld schijnen, zoo zien ook de jonge dames in de straten er allen hetzelfde uit, ze schijnen en gros geleverd te zamen met de huizen en door dezelfde groote firma. ☼ Tot mijn geluk voerde mijn goede gesternte mij weg van deze treurige steden, naar de eenzaamste streken van Victoria, tusschen blauwe, met bosch begroeide bergen, waar de farmers wonen en hun land — niet in bunders of acres — maar in squaremiles berekenen, naar streken waar de hoeven mijlenver uit elkaar liggen en waar men 20 Deensche mijl moet rijden om zijn stem af te geven voor den gemeenteraad of om deel te nemen aan een oogstfeest. ☼ Hier tusschen de oerboschen en de bergen ontmoette ik de dochters van de groote farmers en schapenfokkers, „the Australian bush-girl”, zooals het type in het Engelsch genoemd wordt. Ze zijn zoo innemend dat ik tevergeefs naar een woord zoek om ze te qualificeren. Wat zal men van haar vertellen? Iemands hart ontplooit zich als een groote en warme bloem, als men ze maar ziet. ☼ Ze zijn gezond en krachtig, maar toch licht en elegant. Ze gaan niet gedrukt onder veel boekengeleerdheid. Ze leven in gelukkige onwetendheid wat betreft de ontwikkeling van het

leenstelsel in Europa en de verdeelingen van Polen. Men kan met haar niet spreken over de kunst van Forain of over de belastingtheorieën van Henry George, of over d'Annunzio's laatste boek, of met haar de kwestie behandelen in hoeverre Descartes de vader van de nieuwere wijsbegeerte is. Al dergelijke dingen — waarvan de geleerde jonge *Deensche* dames zoo goed op de hoogte zijn — zijn Grieksch voor de jonge meisjes tusschen de blauwe bergen. ☼ Maar zij kunnen over andere dingen spreken. Over het wild in de bosschen, over paarden en schapen, over geweren en patronen, over kevers en bloemen, over boomgaarden en meloenbedden. Zij lezen weinig boeken, maar zij lezen elken dag in het groote mooie boek der natuur, en is het niet eigenaardig, dat de kinderen der aarde zoo lief en zacht en interessant worden, als zij in de natuur leven en vertrouwelijk

verkeeren met dieren en bloemen, met stroomend water, met aarde en steenen, met wind en weer en met de wolken en de maan? ☼ Deze jonge meisjes zijn jagers en ruiters, akkerbebouwers en natuurvorschers. Zij houden van paarden en honden, zadels en geweren en al wat er onder den hemel groeit en springt en vliegt. Van paarden en honden houden zij nog het meest. Als zij naar de oogen van paarden en honden kijken, zeggen zij, dat ze er zeker van zijn, dat honden en paarden, als zij spreken konden, heel mooie, maar erg droevige dingen zouden vertellen. Zij kennen niets dat zoo zacht en warm is als de bek van een paard, en niets dat zoo heerlijk en gezellig is als diep in de bosschen rust te houden met een mooien en verstandigen hond aan haar voeten. ☼ Zij zijn zoo mooi, als zij tusschen de bergen jagen. Zij springen zoo veerkrachtig en licht van rots tot rots. Een fijne blos komt op haar wangen, haar neusvleugels trillen als die van jonge herten. In een nauwaangesloten en voetvrije blauwe japon, afgezet met strepen zacht vogelbekdierbont, met een grijzen elegant opgeslagen vilten heerenhoed op het donkere haar en met het lichte geweer op de knieën, gaan zij op een beschutte plaats zitten en door op een klein glazen pijpje te blazen bootsen zij het vertrouwelijk kirren van de wongaduiven na en lokken zij ze, — en als ze dicht genoeg in de buurt zijn, wordt het geweer geluidloos in stand gebracht, en het schot en de duif valt. ☼ Maar zij schieten nooit meer dan wat zij noodig hebben. Komt er, nadat de tasch gevuld is, wild onder schot, dan leggen zij aan, mikken, genieten van de sprongen van het dier of de vlucht van den vogel en genieten van de gedachte, dat zij, als het noodig zou zijn, die angstige sprongen en die vluchtende vleugels voor goed tot stilstand zouden kunnen brengen; maar zij schieten niet. ☼ Als men niet wist, dat deze jonge meisjes vroom Katholiek waren, zou men gelooven dat zij *Pan* vereerden, den God der schaapherders, jagers en het landelijk bedrijf, of dat zij altaren oprichtten voor Diana, de slanke godin, die op hooge, fijne beenen en aan het hoofd van haar nimfen in de bosschen jaagt. ☼ Het samenleven met de natuur heeft aan de taal en de wijze van spreken van deze jonge meisjes een heel bijzondere geur en charme gegeven. Al haar beelden en vergelijkingen hebben zij in de bosschen geplukt, op de weiden en in de tuinen. Zij kwinkelen zoo lief voor de jonge, door de zon gebruide mannen, die zij liefhebben en die van verre komen om in de maan-heldere nachten onder de *accacia's* bij de rivier te zitten en in de rustige en teedere en braamzwarte oogen van de jonge meisjes te kijken. ☼ Als de wind van hun kant komt, kan men als men goede ooren heeft, hooren hoe ze voor hun jonge, gebruide mannen kweelen. Zij spreken heel anders dan de jonge meisjes in de steden. „Lesley, wat is je haar glad en zacht en wat geurt het. Het lijkt wel of je altijd een middagslaapje doet in een hooimijt. Het ruikt naar hooi en muntkruid. Ik vind, dat het heerlijk ruikt.” — „Lesley, als je licht, heb je zulke aardige oogen en in je ooghoek krijg je dan een waaertje van kleine fijne rimpeltjes, die lijken op den afdruk van een colibri-pootje.” — „Als je je groote handen als een schaal om mijn hals legt, doe je altijd zoo voorzichtig, zoo

Foto R. H. Herwig.

UIT VERVLOGEN DAGEN.

EEN OUDE SCHEEPSTIMMERWERF AAN HET WESTERDIEP TE VEENDAM.

voorzichtig, alsof ik een klein vogeltje of van glas was, o, er is niemand, die zoo roerend lief kan zijn als jullie met je groote, harde knuisten.” — „Maar je moest je scheermes beter slijpen; je bent zoo blauw om je wangen als een onweerswolk, en ruw, zoo ruw, dat men evengoed zijn wang tegen een splinternieuwen bloempot aan zou kunnen leggen.” En dan lachen ze alle twee, heel stil, maar toch hard genoeg, dat gruis en kleine steenen in de rotsen boven hun hoofd losraken, naar beneden rollen en in het water van de rivier vallen en kringen maken. ☼ Dikwijls vallen de jonge mannen, die van zoo ver komen en zoo lang over de heete wegen gereden hebben, gelukkig maar moe in slaap met het hoofd in den schoot der jonge meisjes. De jonge meisjes laten ze slapen, maar blijven tegen hen praten en voor hen kweelen, net zooals men zich kan voorstellen, dat Cynthia deed voor den schaapherder Endymion, toen zij, om in de gelegenheid te zijn hem te kussen, hem aan den rand van de boschbeek

Foto R. H. Herwig.

UIT VERVLOGEN DAGEN.

WAT DE ZEELUI MEEBRACHTEN UIT VERRE LANDEN.

in slaap tooverde, en — terwijl hij daar lag te slapen — er vreugde in vond over hem heen te fluisteren hoe mooi hij was en hoe gelukkig zij zich voelde, omdat zij naar hem kon zitten kijken en ze hem kon aanraken, al was het dan maar even. ☼ De jonge meisjes tusschen de blauwe bergen zijn mooi te paard en op jacht, mooi als zij in de rivier visschen van een rotspunt af of van een kleine kano uit, die haar broers voor haar gemaakt hebben; maar ze zijn het aller-mooist thuis, op de farm, in den tuin tusschen de citroen-boomen en tusschen de in de zon gestoofde bedden, die zoo sierlijk begroeid zijn met tomaten en uien en bloesemende boonen, waarboven de bijen gonzen. ☼ Men komt op een namiddag, uitgeput door de warmte en smachtend van dorst, haar vaders hoeve oprijden. In lichte japonnetjes en met groote, breede stroohoeden op, komen zij u tegemoet van den tuin uit. Helder en verfrisschend staan zij in het groen. Ze zijn gastvrij als Bedoeïnen. Ze dekken de tafel in de koelste kamer van het huis. Men krijgt eigengemaakte boter, eigen gebakken wittebrood, eieren en honing, versche vijgen en bessen uit de bosschen voorgezet. Terwijl men bezig is van alles naar binnen te werken, komt men tot de ontdekking dat deze landelijke maaltijd eigenlijk op de jonge meisjes zelf lijkt. Zij zijn soliede en zuiver van smaak als haar witte, in huis gebakken brood, en tegelijkertijd hebben zij al het fijne, gekruide aroma van den wilden honing en de boschframbozen. ☼ En uit koele kelders halen zij buikige flesschen met zelfgemaakten appelcider, een zuurachtigen, schuimenden drank, die aangenaam en schoon is, het is de zomer zelf in vloeibaren vorm en op flesschen gezet. Haar moeders hebben de recepten voor cider meegebracht uit het oude Engeland, en van haar hebben de dochters de kunst geleerd. Ik vertel de jonge meisjes, dat ik mijn smaak voor appelcider van mijn voorouders heb geerfd. Mijn voorvaders — vertel ik haar — hebben rooo jaar geleden hun schepen doen glijden over den zandigen bodem aan de kust van Zuid-Engeland en Normandië. Daar sprongen zij te water en met het zwaard tusschen de tanden zwommen ze naar den oever. Druipend van het zilte water trokken zij het land in, drongen overal binnen, en telkens als zij aan den muur van een provisiekamer een van die groote leeren zakken met appelcider gevuld zagen hangen, staken zij er het zwaard in, en als de cider er uit bruiste, hielden zij de schilden er onder en dronken met lange teugen uit de volle beukelaars. ☼ Tusschen al dat zelfgemaakte eten strooien de jonge meisjes haar even zoo zelfgemaakte kleine opmerkingen door. Ze zijn dikwijls betoverend naïef. Ik ken niets zoo bekoorlijks als wanneer jonge, verstandige meisjes plotseling in haar reine onschuld een kleine, origineele en naïeve opmerking maken. Dat bekoort en beweegt iemand het hart op dezelfde wijze als wanneer men op een dag in de eenzaamheid van het bosch plotseling tegenover een klein kogelrond vogelnest met 5 kleine blauwe eieren er in komt te staan. ☼ Na tafel zitten wij te praten over den eenigen dichter, dien ze kennen en vereeren, over Lindsay Gordon, den zwaarmoedigen zanger van de Australische oerboschen. Of zij zingen en spelen een van die kleine weemoedige Iersche volkszangen, die haar moeders zoo ontroeren, omdat die haar het verre, groene eiland in

herinnering brengen, waar ze geboren zijn, waar ze als kind speelden en waar het 's avonds zoo mooi kon zijn, als de zon achter de kleine boschjes en de paarsbloeiende aard-appelvelden onderging. ☼ Als de lachvogel goedennacht licht in de bosschen op de bergen, wordt men geleid naar een kleine licht-blauwe, spartaansch ingerichte logeerkamer, waar het naar pasgewasschen gordijnen en lakens ruikt, en waar Lord Nelson aan den muur sterft in een lijstje achter glas.

Naar het Deensch van KNUD POULSEN.

De omstreken van Parijs.

(Vervolg).

SENLIS is ongeveer evenver gelegen van Beauvais, de stad, die een Gothischen „toren van Babel” bezit in haar kathedraal, draal, van Meaux, de stad van Bossuet den prediker, van Compiègne, waar, als in Versailles, in Fontainebleau, Malmaison, de koningen en keizers van Frankrijk hun paleis hadden. Inderdaad, Michelet zeide eens, dat in de middeleeuwen Frankrijk werd gehuld in een blanken mantel van kathedralen. Natuurlijk is Beauvais niet achtergebleven, meer dan dat, het heeft getracht alle andere steden in godsvrucht en schoonheid te overtreffen. ☼ De kathedraal van Amiens werd gebouwd, Beauvais wilde toonen, dat men tot beter in staat was. Het allereerst werd het koor opgetrokken. Het was een meesterwerk van evenwichtige grootheid, van goeden smaak, maar het gewelf stortte in! Steunbalken werden aangebracht, alles opnieuw opgebouwd. Een tijd lang waren de architecten te Beauvais bescheidener, waagden geen pogingen boven hun kracht. Maar Beauvais heeft een stimulerend klimaat, blijkbaar! Want onder de regeering van Frans I staken de bouwmeesters de koppen weer bij elkaar. Michel Angelo had de geheele wereld verbaasd met den koepel van Sint Pieter te Rome; de architecten van Beauvais zouden eens bewijzen, dat de Gothiek monumenten kon voortbrengen, die alles tot nu toe bekend in hoogte overtroffen. En ze bouwden een toren, hooger dan de torens van Chartres,

DE OMSTREKEN VAN PARIJS.
TRIE CHATEAU. KIJKJE DOOR DE OUDE KASTEELPOORT.

die 115 M. meten, hooger dan de torens van Straatsburg, Weenen en Antwerpen. Na 5 jaar stortte ook de toren ineen. Nog rest een prachtige kathedraal, zonder torens, maar met een koor, dat met de torens van Chartres, het schip van Amiens en het voorportaal van Reims verenigd, de ideale Gothische kathedraal zou opleveren. ☼ Maar behalve dit monument van alles trotseerenden schoonheidszin en overmoed, vinden we in Beauvais, te midden van volkomen stijllooze producten van dezen tijd (moderne architectuur is nog slechts in uiterste beperktheid tot Frankrijk doorgedrongen) huizen, nog uit de 12e eeuw, met steenen beitelwerk van uiterste en zuiverste sierlijkheid, uit de 15e eeuw, waar de verdiepingen van houten latwerk met specie opgetrokken, over elkaar heen staan. Deze huizen waren een groote verbetering, vergeleken met de eenvoudige burgers vòòr dien tijd. Trouwens, tapijtweverijen getuigen nog ervan. En de hotels en restaurants, wier menu's met elkaar in culinaire aesthetiek wedijveren. ☼ Even een kijkje in Trie-Chateau, een heel klein

plaatsje niet ver van Beauvais, waar we door de oude poort een vriendelijk uitzicht hebben op de stille dorpsstraat, waar Rousseau op zijn omzwervingen van den eenen gastheer naar den andere, een tijdlang woonde in het kasteel van den prins de Conti. Het kasteel is gemoderniseerd, van de vroegere versterkingen is slechts de poort over.

(Wordt vervolgd).

RO VAN OVEN.

OP LEVEN EN DOOD.

II) Naar het Engelsch door CHLS. G. D. ROBERTS.

DE beer voerde dit verstandige besluit met zoo veel vlugheid uit, dat het hem gelukte een zekeren afstand te bewaren tusschen zijn achterlijf en die woest-stampende hoeven. Hij voelde, dat hij reden had zich daarmee geluk te wenschen. De lynx had van haar hooge staanplaats den woesten aanval van de eland op den beer gadeslagen. Haar vale, ronde oogen glinsterden. Geluidloos sprong zij van haar schuilplaats. Het zwakke slachtoffer uitte geen kreet. Daarvoor was de lynx een te geoefend en te voorzichtig jager; zij had geen lust in een worsteling, die de aandacht van de moeder zou afleiden van haar vervolging van den beer. En zoo ging het ongelukkige jong, dat zoo juist het eerst het leven had ingekeken, er weer uit, zonder te weten wat er eigenlijk met hem gebeurd was. Zonder een oogenblik te aarzelen begon de lynx het slappe en nog trillende lichaam de rots op te trekken. Haar eenige kans zat daarin, dat zij het spoedig buiten het bereik der moeder zou weten te brengen. De lynx was opmerkelijk sterk voor een dier van haar gewicht, dat niet meer dan ruim veertig pond bedroeg, en zij was vast besloten er alles op te zetten om dien buit te bemachtigen. Zij wist dat die prooi zoo groot was, dat zij haar jongen in het nest niet zou behoeven te verlaten, vóór ze over hun eerste hulpeloosheid heen waren. Niets zou in staat zijn haar die prooi te ontrooven. Maar hoezeer zij zich ook inspande, dit slappe lichaam was zoo onhandelbaar met zijn lange, bengelende pooten, dat zij slechts gevaarlijk langzaam de brokkelige helling kon opklauteren. Plotseeling bleef de eland, toen ze inzag, dat ze den beer niet zou kunnen inhalen, met een toornig gesnuif stilstaan. Het vochtige mos omwoelend met haar groote trappende voorpooten, draaide zij om ten einde terug te keeren naar haar jong. Ze begon haar terugtocht op een sukkeldrafje, geen kwaad vermoedend en tevreden met zichzelf, omdat ze den vijand zoo goed verjaagd had. Toen bemerkte zij, dat het jong niet meer op zijn plaats lag. Ze deed een geweldigen sprong vooruit, waarbij haar angstige oogen in één blik den heelen voet van de rots afzochten, en toen, naar boven kijkend, zag ze wat er gebeurd was. Toen die zwarte, wreken-de kolos op haar los kwam stormen, deed de lynx haar uiterste best om haar prooi buiten zijn bereik te sleepen. De rots was op dit punt te steil, dan dat eenige eland ze had kunnen opklimmen, maar de door smart en woede overmande moeder sprong zoo hoog tegen de rots op, dat haar uitgestoken hoeven op de steenen sloegen aan beide zijden van de dijen van het jong. Voor een oogenblik afgeschrikt, liet de lynx haar prooi los en schoof grommend een eindje achteruit. Maar toen ze zag hoe ver haar aanvaller beneden den top bleef, sprong ze weer vooruit en sloeg haar tanden in den hals van haar slachtoffer. Door den schok van haar woesten sprong, was de moeder hard op haar dijen terug gevallen. Zonder zich daaraan te storen, liep ze een paar passen achteruit en hernieuwde haar aanval. Dezen keer kwam ze niet met zoo'n woesten vaart aanzetten en de lynx, die over den rotsrand naar haar keek, dachtte dus volstrekt geen kwaad. Maar feitelijk was de slimme, oude eland juist nu 't gevaarlijkst. Zij, die zooveel wederwaardigheden en zoo vele seizoenen glansrijk doorgelopen was, wist hoe ze haar krachten het best kon aanwenden en bij dien eersten sprong had ze al gezien dat voor haar jong geen redding meer mogelijk was. Het eenige dat haar nog overbleef, was wraak te nemen. Toen ze weer kwam aanrennen, trok ze op het laatste oogenblik haar lange voorpooten in en sloeg naar boven op een juist afgemeten afstand. De lynx, die door haar wijze van aanloopen misleid was, hield dezen keer stevig haar prooi vast en keek met achteruit gestoken ooren in toornige minachting naar haar. Ditmaal had ze zich echter totaal misrekend. Een seconde later daalde een dier verpletterende vóór-hoeven op haar neer. Haar kop werd tusschen haar schouders geslagen en door dat de gespannen spieren van

haar lichaam plotseling verslaptten, viel ze voorover op den hals van haar slachtoffer. Nogmaals teruglopend, daar het haar onmogelijk was een rustpunt te vinden op die steile helling, rende de eland opnieuw toe en herhaalde haar bewonderenswaardigen sprong. Dezen keer deed haar slag beide lichamen over elkaar naar beneden rollen. De overwinnares, wier woede nu wel niet gezakt, maar beredeneerder was geworden, schopte ze voorzichtig uit elkaar en stampte daarna het lijk van de lynx in den grond. Toen ze dit tot haar tevredenheid had gedaan, besnuffelde ze haar jong eenige minuten lang vol liefde, waarbij ze voortdurend grommende geluiden maakte, diep in haar harige keel. Toen bleef ze er met hangend hoofd urenlang bewegingloos naast staan, tot

DE OMSTREKEN VAN PARIJS.
BEAUVAIS. BEELDHOUWERK IN DE IGLISE ST ETIENNE.

de laatste gloed der ondergaande zon verdwenen was en het heele bosch in duisternis was gehuld. Ten slotte kwam de maan bleek op boven de boomtoppen en trok bleeke lijnen over de zijde der rots tot deze het treurig tooneel aan den voet bereikten. De eland, alsof ze plotseling tot het besluit was gekomen zich in het onvermijdelijke te schikken, hief haar grooten kop op, snoof met wijd-geopende neusgaten de nachtlucht op en verdween geluidloos tusschen de cederboschjes. ☞ Een paar uur later kwam de beer voorzichtig aansluipen. Terwijl hij zelf verscholen had gezeten, had hij zijn vroegere vijandin voorbij zien stappen op een wijze die aanduidde, dat ze geen belang meer stelde in dit gedeelte van het bosch. Uiterst verbaasd, kwam hij naar de oplossing van dit raadsel zoeken. Die oplossing viel bijzonder in zijn smaak. Hij bromde minachtend toen hij de vermorzelde overblijfselen van de lynx zag en toen, in de goede stemming om zoo een lekkernij te waardeeren, deed hij een smakelijk maal aan het jonge elandsvleesch. Hij ging op zijn dijen zitten en gromde gelukkig om zijn maaltijd en dacht misschien hoe bevoorrecht beren waren boven alle andere bewoners der wildernis. Het zou een heel juiste en verstandige gedachte geweest zijn, die niet meer dan billijk was jegens de Macht die zijn ras zoo bedeed had. ☞ Intusschen hadden de kleine lynxen in het hol, die nu te hongerig waren om voorzichtig te zijn en krijschend miauwden, aan een langzamen, wreeden dood kunnen ten offer vallen. Maar de Natuur is zelden zoo wreed. Sluipend door de zwarte schaduwen en pijlsnel over de door de maan beschenen open plekken rennend, kwam de vos, nieuwsgierig om te zien of er wat nieuws gebeurd was bij het hol. Van achter een struik spiedend, zag hij den beer bezig met zijn feestmaal en begreep spoedig wat er aan de hand was. Rondsluipend om de rots nader te onderzoeken, hoorde hij even later het gehuil der katjes. Dat was een omstandigheid waarvan hij de verklaring onmiddellijk begreep. Na voorzichtig de omgeving te hebben onderzocht, kroop hij het hol in. Er volgde eenig geblaas, zwak maar dapper, en toen hielden de kreten van verlatenheid en honger op. De vos was te zakelijk om met zijn slachtoffers te spelen of ze te martelen, zooals een lid der kattenfamilie zou hebben gedaan, maar doodde ze dadelijk en haastte zich ze weg te dragen naar zijn hol. Ofschoon hij zelf niet zoo'n beetje honger had, dacht hij het eerst aan zijn wijfje en zijn jongen, voor wie hij altijd en onophoudelijk zorg droeg. ☞ Nu het heuveltje niet langer bewoond werd door de verschrikkelijke moeder-lynx, begonnen de kleinere woudbewoners het weer voorzichtig te bezoeken, ofschoon zij nooit lang in de buurt bleven, daar ze niet wisten welken gevaarlijken bewoner het hol op den top wellicht onverwacht zou krijgen. Maar toch duurde het niet lang, of de beenderen der beide lijken aan den voet van de rots waren schoon en wit afgekloven; en daarna bleef de plaats verlaten, behalve door enkele meezen en spechten. ☞ Toen de zomer zoowat voorbij was en de eerste tinten van het rood van den herfst de ahornboomen kleurden, verschenen zoo hier en daar, verspreid door de wildernis, weer enkele konijnen. Doordat het aantal hunner vijanden zoo enorm geslonken was, vermenigvuldigden zij zich met verbazende snelheid, alsof ze dachten dat ze de heele wereld moesten bevolken; en al spoedig zag men weer uitpuilende oogen en lange ooren door de boschjes flikkeren, gevoelige, gespletten neuzen onderzoekend ieder geurtje opsnuiven en donzige, witte staartpuntjes opsteken uit de goud-bruine varenbedden. De konijnen hielden niet van het ceder-moeras met zijn nat mos en zwarte, half verborgen

plassen, maar er waren enkele brutale exemplaren bij, die overal rondwaalden. ☞ Op een frisschen Octoberochtend, toen de berkenboomen als verguld tusschen de grijze steenen van het heuveltje stonden, kwam een nieuwsgierig konijntje bij den voet der rots en stond plotseling voor het stapeltje witte beenderen. Eerst was hij erg geschrikt, zocht met twee geweldige sprongen een schuilplaats in het dichtbijzijnde boschje. Maar de beenderen maakten geen enkele vijandige beweging en daardoor voelde hij zich ietwat gerustgesteld. Nadat hij er een tijdje naar gekeken had, kwam hij tot de conclusie, dat ze ongevaarlijk waren. Met niets begripende nieuwsgierigheid sprong hij er om heen en ging er toen naast zitten, met zijn lange ooren dom vragend opgestoken. Maar hij had nooit kunnen raden, dat hij en de zijnen aansprakelijk waren voor dat hoopje verbleekte beenderen.

V

DE KOBOLD DER AVONDSCHEMERING.

„Vleermuis, vleermuis, kom onder mijn hoed,
„Dan krijg je een stukje spek.”

Foto C. Steenbergh.

MIDDEGEDEELTE VAN EEN HUIS AAN
DE BREE STRAAT TE LEIDEN.

lief gezichtje er onder zat. Misschien dreef ze alleen maar 'n beetje den spot met haar zusters en met alle vrouwen ter wereld, omdat zij in den dwazen waan verkeerde, dat een vleermuis bij voorkeur in haar haar zou gaan zitten. Moeder de Gans wist heel goed, dat alleen overmacht, meedoo-genloos aangewend, een vleermuis er toe zou kunnen brengen zich in haar te verwarren, hoe mooi dit ook mocht zijn. ☞ Trouwens, ons Kaboutertje der avondschemering, Puck heette hij, dacht nergens minder aan dan aan hoeden of haren, terwijl hij heen en weer schoot door de purperen schemering onder de dik-bebladerde, neerhangende takken. Muggen was het eenige waar hij aan dacht. De lange, rustige uren van den heerlijken zomerdag had hij lekker verslapen, hangende aan den rand van een gekrompen plank heel hoog in den beschaduwden nok van een oude schuur in de weide. Meerdere bruine vleermuizen hadden daar naast hem gehangen, evenals hij hangend aan hun lange, kromme nagels en, evenals hij, lekker gehuld in de grauwe, zijdeachtige vliezen van hun opgevouwen vleugels.

(Wordt vervolgd).